

Medunderteignede Scavenius vilde anse det for ønskeligt, om Loldreformen først søgtes gennemført i Slutningen af Halvfjerdserne. Naar paa den ene Side de store aarlige Uddrag paa vor Statsgæld vare ophørte, og paa den anden Side de tydfst-fynske Jernbaner i deres Hovedtræk fuldførte, vi endelig ogsaa vare komne til en bestemt Afgjørelse af, hvor meget vi vilde anvende til Landets Forsvar, naar vi altsaa med nogen Udsigt til at træffe det Rette kunde anstille en Beregning over vor finansielle Stilling for en længere Aarrække, da kunde vi med større Tryghed end nu muligt gaa til selv betydelige Nedfættelser af Tarifens Positioner, og dog have Haab om, at selv saadanne Nedfættelser ikke vilde nødvendiggjøre en ny Stats Indførelse. Da imidlertid Regjeringen har anset det rettest at fremkomme med denne Reform allerede nu, og den almindelige Stemning synes at være for en hurtig Fremme af Sagen, har jeg ikke anset det for hensigtsmæssigt at give denne min Anskuelse Udtryk i Vædringsforlag.

Regjeringens Forslag gaar ud paa Nedfættelser i Beskatningen af Naaprodukter til økonomisk Brug, Forringelse af den endnu bestaaende Beskyttelse af Haandværk og Industri, Nedfættelser i Afgifterne paa Livsforbrødenhederne — i dette Ord's videre Betydning —, men da tillige paa Forhøielsen for almindelig brugte Luxusartikler for derigjennem at raade Bod paa den ved de foreslaaede Nedfættelser bevirkede Afgang i Indtægterne. Efter Regjeringens Forslag ville Loldindtægterne ikke blive væsentlig lavere end de nuværende. Jeg kan slutte mig til disse økonomiske og finansielle Principer, som Regjeringen har lagt til Grund for sit Udkast. Kun hvad Forringelsen i Beskyttelsestolden angaar er det min Tro, at man paa en Del Punkter er gaaet noget videre, end et berettiget Hensyn til de bestaaende Haandværk og Industrigrænsen tillader.

Fleraltets hele finansielle Betragtning kan jeg ikke dele. Fleraltet mener, at en stedsse stigende Loldindtægt skulde være forkastelig baade i finansiell og social Henseende. For Statskassen er en stigende Indtægt, der kan raade Bod paa de Aar for Aar stigende Udgifter, om ikke en Nødvendighed, saa dog meget nær ved at være dette. En stigende Loldindtægt er en Følge dels af Befolkningens Tiltag, dels af dens stigende Velvære; det synes dog ikke, at der heri ligger noget i social Henseende Uretfærdigt. Overhovedet er det paa ingen Maade bevist, at vore gamle Forbrugsafgifter paa en ubillig Maade trykke de lavere Klasser, navnlig Arbeidsklassen. Jeg for min Del nævner den Overbevisning, at man gjør sig ganske overordentlige Illusioner, naar man tror, at Arbeidernes Stilling vil blive bedre — i Løngden — ved en Ophævelse eller Nedfættelse af disse Skatter. Loldbeskatningen har en væsentlig Fordel fremfor de direkte Skatter, det er mere

eller mindre en frivillig Sag, om man vil underkaste sig den eller ei, og i hvad Grad man vil underkaste sig den. Kun een af Tarifpositionerne, Salt, gjælder dette ikke om, og jeg er derfor ogsaa med om at stille et Forslag, der fritager denne Vare for al Afgift. Hermed skal dog ikke være sagt, at ikke en betydelig Nedfættelse af Lolden vilde, som i det Hele taget al Skatteletelse, være meget anbefalelig, naar den blot var finansiell forsvarlig. Men den Vej, som Fleraltet i saa Henseende vil anvise — Indførelsen af en Indkomst- og Formueskat eller muligen af en ren Indkomstskat — maa jeg antage for meget uheldig, da jeg paa ingen Maade kan anerkende en saadan Skat for retfærdig eller i alt Fald for mere retfærdig end Loldbeskatningen. Dernæst vilde Statskassen ingenlunde blive helbig stillet, hvis man fulgte Fleraltet. Fleraltet vil nemlig ikke have en fast Skat indført, men kun Regler, hvorefter en Skat aarlig kan blive bevilget — paa Finantsloven sandsynligvis. Dette forekommer mig ikke meget betryggende. Mit Standpunkt er kort sagt dette: Modstand mod enhver ny Skat, der skal tjene til Afløsning af gamle bestaaende Skatter, og ikke nødvendiggjøres ved finansiell Trang — Reformering og Nedfættelser af de indirekte Afgifter, forsaavidt Landets Finantsstilstand kan taale det.

Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Beskyttelse indtager et Flerstal af Udvalget (Bajer, Jønger, Hjort, Frederiksen, Hansen, Holm, Jensen, Sjørgensen, Petersen, Lange, Lauber og Thorup) i alt Væsentligt det samme Standpunkt, som er udviklet i Udvalgsbetænkningen ifjor, hvor det gjøres gjældende, at det fornødne Varsel om Beskyttelses succesfve Ophør er givet de Industridrivende ved Loldforordningen af 1797 og gjentaget ved enhver følgende Loldrevision, samt at det af Hensyn til den Mængde industrielle Virksomheder, som i de senere Aar ere opstaaede paa Grund af Beskyttelsen, maa være af Bigtighed at gjentage dette Varsel paa en utvetydig Maade, for at ikke denne kunstige Udvikling skal sride frem. Ved Lovforslaget er gjort et ikke uvæsentligt Skridt i Retning af Beskyttelses Formindskelse; men der turde paa enkelte Punkter være Aarsag til at gaa endnu noget raftere frem. De Regler, der i saa Henseende opstilles, ere for det Første at vise større Lempelighed med at formindske Beskyttelsen for det egentlige Haandværks end for Fabrikvirksomhedens Bedkommene — om end Grændsen mellem disse bliver mere og mere vanskelig at træffe — og, hvad den sidstnævnte angaar, navnlig at lette Overgangen for de Fabrikker, som, naar der gives dem Tid, maa antages